

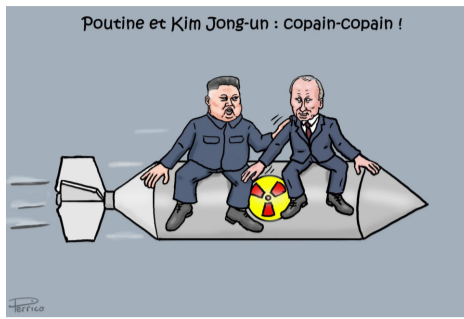
K·MEO

PARAULES DEL DÉU KIM

El líders coreà parlar des del cel en exclusiva per Karlitus

Sóc Kim Jon-Un, déu dels déus. Fill i pare i germà de Kim Jon Il una mateixa persona en una nissaga que dura i dura, com els cristians encara que nosaltres per Esperit Sant tenim un coet atòmic.

Pels que no heu estat mai a Korea del Nord (la meva) us diré que és el paradís d'Adam, aquell maricó que anava despulat pels jardins menjant pomes. Korea del Sud, és l'infern capitalista. Precisament ara us parlo al peu de la famosa pomera, però no hi ha perill, jo també sóc la serp.

Korea del Nord ho té tot. Mar, (dos) muntanyes, rius, minerals de tota mena, peixos que naden per sota l'aigua i grà ecològic. També tenim submarins nuclears, bombes nuclears, fusells nuclears... i coreans. L'únic que ens falta és menjar però amb la força que els dóna lloar la meva santedat, el poble va fent.

Tinc una nena, filla, mare i germana de Jo mateix que ha de succeir-me però malgrat ser qui és, li falta pràctica. Per això, un dia d'aquests donaré audiència a Putin, un altre que vol ser déu però que no m'arriba ni a la papada. La idea és que la nena agafi pràctica de com tractar als que volen i no poden.

Jo no tinc res a dir a Putin. Com a molt, si m'agafa en un dia magnànim, puc fer-li algun regal. Munició per exemple.

Els russos tenen moltes armes però se'ls ha acabat la munició després de la cacera a Ucraïna. A mi no em costa res obsequiar a Putin amb munició, els coreans no fan altra cosa, però com que jo sóc déu i ell un culturista vell, a canvi de la munició li demanaré una mica d'armament per la propera desfilada que farem un dia d'aquests.

Si algú de vostès, vol venir a Korea, no té més que dir-ho, tallar-se els collons i aprendre a estar-se quiet en les manifestacions. Alguns es senten molt orgullosos de manifestar-se sense llençar un paper a terra, nosaltres cada manifestant porta un drapet amb el que neteja les rajoles que ha trepitjat durant la desfilada. *Toma ya!*

GARSA PROSTÀTICA

FOTE-LI EL MÒBIL A LA BOCA!

Les escoles progressives no volen mòbils a les aules, els pares progressius sí

Inici de curs. Premsa, radio i teles parlen de les escoles mal equipades, dels sous dels mestres, de les vagues dels mestres, dels pares que es queixen pels horaris i els menjadors. També es parla una mica dels nens. Aproximadament és la mateixa proporció entre pares que volen tenir fills i pares que s'encarreguen d'educar-los.

Els nens tenen recursos que utilitzen amb insistència caníbal. Quan no ploren, demanen, quan no se'ls concedeix el que volen, ploren. Mama, vull un mòbil, una

tablet, una tele.... Mama tots els nens tenen un mòbil, una tablet, una tele. A la primera festa o excusa tots tenen un mòbil, una tablet, una tele.

En línies generals, això és un nen.

Els pares treballen, tenen responsabilitats, una parella, un/a amant, aficions per realitzar-se, amics per socialitzar... i nens... que porten a l'escola tres mesos abans de parir-los.

Mama... no, però mama, que no, buuuuuuuu, calla, que callis! Buuuuuuuu. Ok, però només el podràs veure els dissabtes i els diumenges a la tarda. Vale, però mamà els altres nens... Però què fan a l'escola?, es pregunta la mare quan a mitjanit el nen li ha demanat el mòbil al papa perquè al seu se li ha acabat la

bateria... I amb el que ens costa, contesta el pare mirant el mòbil de la mare perquè el seu el té el nen. I s'adormen.

En línies generals, els nens estan així d'atontats.

No parlen, no juguen, no estudien, només violen. Alguna escola després de molta reunió de xarxa, d'anàlisis d'enquestes i altres activitats lúdiques, prenen la heroica decisió de no permetre el mòbil a les instal·lacions educatives.

La que ens faltava, diuen els pares mentre el nen mira la tele. I és que de veritat, va molt bé tenir a un fill amb la boca oberta davant alguna cosa que es mogui, encara que sigui una nina inflable.